

**LACKFI
JÁNOS**

AZ ATOMMAGHASADÁS ZSOLTÁRA

Uram, miért szenved a zsidó nép?
Uram, miért szenved a nemzsidó?
Miért szenved bárki?
Miért szenved az ember?
Miért kellett fiadnak szenvednie?
Ha kiesik a kezemből a pohár,
mondd, miért nem kapod el?
Ha kilyukad a zoknim,
mondd, miért nem varrod be?
Ha elkapom a vírust,
mondd, miért nem irtod ki belőlem?
Ha letérek az egyenes útról,
mondd, miért nem kergetsz vissza?
Ha kigyullad a ház,
mondd, miért nem oltod el?
Miért nem tartasz inkább engem
egy ablaktalan cellában,
hogy semmi ilyesmi
ne történhessen velem?
Törvényszerű, Uram,
hogy szenvedjünk?
Tűzben sül ki a kőzet zsírja,
az ércből az arany, ezért?
Tűzben válik
formázhatóvá a vas, ezért?
Ezért küldesz ránk pusztai farkast?
Ezért erdei oroszlánt?
Ezért tépi szét a párduc,
aki városainkból csak kilép?
Mert hűtlenségünk nagy,
mert bűneink száma végtelen?
Büntető Isten lennél,
ostorral, karddal, pálcával jársz
miköztünk, fenyíted a renitenseket,
elsőként is népedet,
melyet kővel dobáltak,
melyet kifosztottak,
melyet listára írtak,
vegyszerrel kínoztak,

gázkamrába vetettek,
 emberi mivoltából kiforgattak,
 mint egy kabátot, kifordítottak,
 mint hentesárut, kampóra tűztek
 olyan emberek, akik aztán hazamentek,
 papucsot vettek, kezet mostak,
 megsimogatták loknis hajú gyermekeiket,
 bécsi klasszikát hallgattak,
 áhítattal imádkoztak,
 és azt gondolták,
 ez így rendben van,
 sőt ez így maga a rend.
 Hozzád imádkoztak, Uram,
 azok, akik semmibe vették
 népedet, és vallották,
 szolgálatot tesznek az emberiségnek,
 ha írmagjukat is kiirtják,
 miközben te megígérted Ábrahámnak,
 utódai megsokasodnak,
 mint a tengerpart homokszemei.
 Hozzád imádkoztak az illatos
 karácsonyfák alatt, Stille Nacht
 közepette, és a gázkamrákban,
 levegő fogytán egyaránt.
 Hallod, Uram?
 Hallottad, Uram?
 Hogy bírtál ott ülni a fa alatt,
 s közben ott fuldokolni a gázban,
 ott hörögni a kereszten.
 Tehet róla a loknis hajú csöppség,
 hogy tőle pár száz méterre
 loknis hajú csöppségeket
 darál be a gépezet?
 Hol vagy ilyenkor, Uram?
 Hol nem vagy?
 Hogyan lehetsz ennyi helyen
 egyszerre?
 Hogy nincs tudathasadásod?
 Atommaghasadásod?
 Hogy beszélgethetsz az atomkutatóval,
 s közben a hamuvá sülő hirosimaival is?
 Hogy lehetsz hűséges,
 mikor mi, körülmetéltek és
 körülmetéletlenek hűtlenné lettünk?

Amikor nem ismerünk fel szavaidban,
a kalászból pattogó szemekben,
a gyerekszemekből pattogó szikrákban,
a felhők visszafelé olvasható könyvében,
a fogatlan szájból elszivárgó életben,
melyre már gyűlnek a legyek.

Hogyan lehetsz ilyen fájdalmasan
hűséges, mint jegygyűrű,
mely elszorítja az ujjat?
Mint étellemmel teli hátizsák,
mely a vállat kidörzsöli.
Mint a kérlelhetetlenül
szemerklő idő.

Miért nem kéred sose tőlem,
hogy kapjam el a szomszédot,
a rohadék átdobálja
a kutyapiszkot a kertembe,
a rohadék még be is perelt,
a rohadék meg is nyerte,
a rohadéknak tán még igaza is volt,
miért nem kéred, hogy
szorítsam nyakához a késem,
vigyem fel a hegyre,
és áldozzam fel neked,
mert vérében örömöd telik?

Miért mondod mindig,
hogy vigyem fel kedves fiamat, Izsákot,
akit vénségemre tőled kaptam ajándékba,
és áldozzam fel neked?

Miért nem éred be kevesebbel,
miért, hogy csak ezt az áldozatot
váltod ki, Uram,
és adsz helyette már mást:
állatot, álmot, áldást.

SZÁRAZ MIKLÓS GYÖRGY

RÓZA VÉRE

Képzeld el a falut. Régen, még a történelmi idők előtt. Tizenkét éves vagyok, és örökké süt a nap. Képzeld el a kálváriadombot. Nem kell aprólékosan, éppen csak tudjanak róla. A kórház öntöttvas rácskerítésén mászok át, ki a főutcára. Viharsebesen, mert hol a szerelők, hol a kazánosok, hol a sofőrök szólnak rám, hogy egyszer majd le fogok zuhanni. Nem fogok. Ezer éve kialakult rendje van, ballal fel a falra, jobbal a rács alsó vasára... Vaksötétben sem vétem el. Már fent vagyok a tetején, átemelem a lábam, visszapillantok a mosodák, a kazánház felé, a vörös téglakémény mögött sötétlő erdőre, megkönnyebbülten látom, hogy sehol senki, leugrok az utcán a járdára. Valaki megfogja a vállam, és már hallom is a bűgő, doromboló hangot.

– Gyere velem, mutatok valamit.

Ő az. Vékony, barna kezével éppen csak hozzám ér, mégsem tudok mozdulni. Kiszárad a szám, egy szót sem tudok kinyögni. Mosolyog, úgy tesz, mint aki észre sem veszi, hogy az érintése milyen delejes hatással van rám. A szeme zöld. Zöldesbarna, benne világos, mézszínű cirmok. Gyönyörű, fénylő szem. Nem ereszt. Pedig vigyáz, nem néz a szemembe, mert akkor összerogynék, sisteregve elpárolognék, és ő tudja ezt, így hát inkább a halántékom körül jár a tekintete.

– Szép a hajad – mondja, keze felrebben a vállamról, két ujj a fülem mögött csikland. – Szép szőke. Ó, ha nekem ilyen lenne.

Képzeld el őt miniszoknyában, saruban, fekete haja fiúsan rövid, a felsőtestén falatnyi bőrmellény, a bordáit sem takarja. Elöl nyitott, alatta semmi, csak a pucér teste. A tenyéryi széles hasíték ellenállhatatlanul vonzza a szememet. Megdőbbsen a takarás felelőtlen könnyedsége, a barna és piszkos test szépsége. Az elérhetősége.

– Ne félj – mondja, keze lehanyatlak, és ahogy a szemembe néz, a tekintete megnyhül. – Gyere. Nem bántalak.

Megfogja a kezemet, elindul. Nem mozdulok, a kezem visszahull. Kettőt lép még, megáll, visszafordul.

– Gyere már.

– Hová? – nyögöm ki valahogy.

Nebet. Tudja, hogy menni fogok. Fejével a kálvária felé int, mutatja is, és ahogy a karja mozdul, a mellény izgatóan szélesebbre nyílik.

– A kálváriára.

– Minek?

– Meglátod, ha ott leszünk.

– De minek?

– Mutatok valamit.

– Mit?

– Majd ott megmutatom.

– Nem megyek.

Nebet. Megfordul, elindul. Elindulok én is. Szemben, két épület közt nyílik a kálvária felé vezető út. Őt lépéssel előttem megy a házak tűzfala közt vezető keskeny

ösvényen. Úgy vonaglik, hullámzik a lépte, mintha sekély vízben gázolna. Egész testével mozog, válla, karja, csípője is benne minden lépésében. Egyszer sem néz vissza. Bokája, vékony, izmos vádlija szürke a portól. Bizonytalanul somfordálok utána. El sem tudom képzelni, mit akar. A kálvária meredek dombja a falu közepén magasodik, körbenőve bozóttal. Megy fölfelé a stációk közti széles és egyenes nyiladékon. Odafele, a domb kopasz tetején leül az egyik lator keresztjének lábánál a fehérre meszelt kőre.

– Ül le – mondja, és a tenyerével megpaskolja maga mellett a követ.

– Nem ülök.

– Szép vagyok?

Nem felelek. Nem tudom, hogy szép vagy nem szép. Ez valami más. Nem szépség. A fűvet kapálom a tornacipőm orrával. Jó lenne elnézni valamerre. Ismerem a látványt, szemben szinte karnyújtásra a régi apáca kolostor cserépteteje fölötti gyümölcsösök, jobbra messze a Csíki-hegy fehér szikláit, hátam mögött a falu házai, a távolban, túl a Valla-villa romos, komor épületén a főváros, tiszta időben a Gellért-hegy halvány körvonala is látszik.

– Mi van? Kuka vagy?

Odasandítok. Hátával a kereszt tövének dül. Hosszú lába kinyújtva, egymáson keresztbe vetve. Szemhéja leeresztve, de azért figyel, mert amikor újra a fűvet kapálnám, rám szól.

– Rám nézz.

Derekát kiegyenesíti, kezét összekulcsolja, kifordítva a feje fölé emeli. Ahogy lehuny szemmel nyújtózkodik, a mellény két szárnya megemelkedik.

– Szép vagyok?

Szeme lehunyva, barna hasa lapos, feszes, mint a dob, és ahol a kurta szoknya az egymáshoz simuló combok vonalát metszi, ott valamit sejtek, amiből semmit nem látok, a szemem mégsem tudom levenni róla. A szám megint száraz, egy szót sem tudok kinyögni.

– Nézz rám, te szőke.

Ha akarnék, sem tudnék máshová nézni, ő pedig hagyja, hogy feje fölött az ujjai kicsúszanak egymásból, aztán leengedi a kezeit, megfogja a mellény két szárnyát, és döbent tekintetem elé tárja a melleit. Moccanni sem bírok, csak bámulom a két serdülőmellet, melyen a bőr haloványbarna, és a gömbölyödő felületek selymes fénye szinte megvakít.

– Szép vagyok?

– Szép vagy – mondom engedelmesen és vakon, aztán egy pillanatra elszakad a tekintetem a selymes derengésről, és észreveszem, hogy ő is néz, a szememen át egyenesen az agyamba néz kifejezéstelen tekintettel. Aztán megint megenyhül, a mellény két szárnya visszahull.

– Ül le.

Mintha ólomból lenne a lábam. Leülök.

– Mellém.

Nem mozdulok, mire ő csúszik közelebb, a vállunk összeér, a véremben hangyák nyüzsögnek, a szívem kalapál, de a kezem béna. Hozzám hajol, lehelete vaníliaillatú, és csiklandoz, ahogy a fülembé súgja: „Jövöre megbaszhat, kis szőke.” Hátradől, hallgat, hallgatok én is.

Elkábít a nyers szó és az ígéret. Nem mozdul, halkan, egyenletesen szuszog. A bokrok közt száraz, karcos zörej. Madár, tudom jól, mégis megjedek. Rózára sandítok, azt gondolom, talán elaludt. Tévedek. Vagy a moccanásomra riad. Nagy levegőt vesz, kifújja. Nem pillant rám, a szemét sem nyitja ki, úgy kérdezi.

– Van pénzed?

A hangja se nem búg, se nem dorombol, inkább fáradt, mint aki nagyon messziről érkezett haza meghalni. Leforrázva hallgatok. Bámulom a füvet, a tornacipóm lyukas orrát.

– Nincs, ugye? Honnan lenne!

Hallgat. Megint rásandítok. Megéri, kinyitja a szemét, fejét a kövön görgetve felém fordítja az arcát. A szeme most sárga és szelíd, nagy álmosbarna pöttyökkel.

– Legalább egy szál cigit szerezzél nekem.

Ez után két évig nem találkoztam vele. Iskolába rég nem járt, kicsapták vagy elmaradt a suliból. Nem láttam őt az utcán sem, mégsem telt úgy hét, hogy ne jutott volna eszembe. Időnként hallottam is róla. Csupa fröcsögést, ocsmányságokat, amiből egyetlen szót sem hittem el. Például hogy miután az apja felcsinálta, összefeküdt a bátyjaival. Vagy hogy az apja nem is a vér szerinti apja, és a bátyjairól sem lehet tudni, hogy miféle elátkozott almokban jöttek a világra, mert azon a bűdös nyomortanyán, akár egy vadnyugati csehó lengőajtaja, állandóan nyiszorog a bejárat, jönnek-mennek a férfiak, akik olykor gyerekekkel érkeznek, aztán elnyeli őket a börtön, megkéselik őket, és elpatkolnak, vagy egyszerűen nyomuk vész, a kölykeiket meg otffelejtik szépen, így aztán a Róza anyja azt sem tudja, melyik a saját porontya, arról meg végképp lövése sincs, hogy melyiknek ki az apja. Ha anyám cigarettáért küldött a trafikba, apámnak fröccsborért a Törökék kocsmájába, olykor ilyesféle mondatokat csíptem el: „Tizenöt éves, és nagyobb lotyó, mint az anyja.” Mondom, egy árva szót sem hittem el ezekből a kigyóméregben fürdetett, a rosszmájúság keserű levétől csöpögő mondatokból. Amikor kiszálltak hozzájuk a rendőrök, és az iskolában is szóba került a családja, aggodalom fonta be sűrű hálójával a szívemet. Mint aki világtalan és mellé süket is, úgy éltem a belső világomban, mert én voltam a faluban az egyetlen, aki semmiről sem értesült. Goromba pofonként ért, amikor az osztályfőnökünk a következő rövid szöveget íratta be velünk az ellenőrzőnk üzenőoldalára: „*Kedves Szülő! Kérjük, ha módjában áll, járuljon hozzá adományával a – itt Róza vezetékneve szerepelt – család megsegítéséhez. Nincs olyan csekély összeg, aminek ne örvendenénk. Köszönettel, gyermeke osztályfőnöke*”

Hogy mi történt, azt a következő napokban töredékekből rakosgattam össze. Rózáéknál csúnya patália zajlott hetek óta. Valaki, nem tudom, ki, kiszabadult a börtönből, s hazatérően valakinek az ágyában talált valakit, akinek nem ott lett volna a helye. Ezután valaki elpuccolt, de nem inalt messze, megbújt a közelben, és éjszakánként ott kujtorgott, kurjongatott, fenyegetőzött a ház körül. Közben mindenki ivott, mint a kefekötő, egyik örömeiben, másik bánatában, ami mindegy, mert abban a házban mindenki mindig örül vagy bánatos, és mindenki állandóan vedel. Néhányan ragasztót is szívtak. Egy szürke hajnalon aztán valakit agyoncsaptak egy szőlőkaróval, a testét pedig bedobták a kútba. Bosszúból valaki torkon szúrt valakit, mint egy disznót. Hogy ki kicsodát, azt már akkor sem tudtam követni. Aztán a leszúrt valakije, de az is lehet, hogy maga a szurkáló, petróleummal végiglocsolta a konyhát, a padlót, a padlást, végül a részegen hortyogókra gyűjtotta a házat. Az említetteken kívül még valaki meghalt, ketten megégtek, öten füstmérgezést kaptak, de az amúgy is roska-dozó ház felét valahogy megmentették a tűzoltók.

Mondanom kell, hogy kiért dübörgött lázas aggodalomban a szívem? Hogy feltűnés nélkül tájékozódhassak, kitaláltam, hogy megírom az iskolai újságba a szomorú és tanulságos történetet. „Miféle iskolai újságba? – nézett rám felvont szemöldökkel az osztályfőnökünk. – Megmondanád nekem, miféle iskolai újságba?” Természetesen készültem a válasszal. Osztályfőnökünk gyakran mondogatta, hogy abban a megtiszteltetésben van részünk, hogy a megye legnagyobb, egyben legmocskosabb általános iskolájába járhatunk. Mindig úgy éreztem, van abban valami élvezet, ahogy ezt mondja, valami alig titkolt büszkeség. „Becsüljék meg magukat, mert ilyen disznóól talán az országban sincs még egy. Augiász istállója ehhez képest takaros porta. Herkules zokogva menekülne innen. Ha ugyan mond maguknak valamit Élisz királyának és az argonauták hőséneke a neve.” Osztályfőnökünk irodalmat tanított, és mivel imádtá, jól is tanította. Szinte semmit nem kért számon, órái a meséről, a kalandról és a nagy emberi megpróbáltatásokról szóltak. Hajdanán ő maga is oda járt a mi iskolánkba, és nekem a könyvtár valamelyik hátsó, eldugott polcán kötözve a kezembe került egyszer néhány írógéppel potyogott, lila indigóval sokszorosított füzetecske, a *Suli-Nyúz* három-négy rongyos példánya, melynek belső címloldalán főszerkesztőként, tördelőként, fotóriporterként, szerkesztőségi titkárként, valamint a gyászrovat szerkesztőjeként is az ő neve volt feltüntetve. Amúgy a rovatban nem halálesetekről, hanem dolgozatírásról, pótvizsgákról, állami ünnepekről és más hasonló, valóban gyászos eseményekről tudósított.

– Csak kíméletesen – pislogott rám aggodalmasan, miután megosztottam vele terveim megosztásra alkalmasnak ítélt csekély hányadát. – Kényes ügy. Mit lehet ebből megírni? Talán inkább hagyni kéne az egészet.

Nem hagytam. És miközben tájékozódtam, olyasmiről is tudomást szereztem, amiről nem szerettem volna tudomást szerezni. Például hogy ha az anyjuk elkószál vagy eszméletlenül hever az ágyon, a legkisebb porontyok kieszik a szomszéd kutyáinak a táljából a maradékot. Hogy Róza bátyjai előbb kiszúrták a szomszéd macskájának a szemét, aztán leöntötték benzinnel és meggyújtották. Hogy kislány korában, ha Róza sírt, bezárták az éhségtől sivalkodó, zörgő csontú disznók közé az ólba. Hogy az anyjuk züllött pasijai mind végigmentek rajta. „De ne gondolj erőszakra. Az a kis lotyó már tízéves korában is élvezte. Láttam én, ahogy behemót férfi vinnyog a kintől a két szöcskelába közt, mert úgy marokra kapta a mogyoróit, miközben azt hörögte: Még! Bassz még! Keményebben basszá!” Az egyik vénember szinte elismerően mondta: „Tűz van annak a picájában. Felkínálkozott nekem is, pedig a nyolcvanhoz közelíték. Terpeszbe állt, felcsapta a farára a szoknyát, lehajolt, megmutatta a csurdéját, és fejfelé, a lába közül mondta: Bedughatja, ha nekem adja az óráját.”

Az utolsó, akit felkerestem, az egykori tanítónője volt. Amikor meglátogattam, egy vén kaszával ügyetlenkedett a fűvel felvert hátsó udvarban.

– Az erényes Róza? – nézett el mellettem a semmibe. – Így gúnyolták az osztálytársai. Meg máshogy is. A gyerekek kegyetlenebbek, mint a felnőttek. Ez pszichológiai közhely. Szegény Rózácska? Neki a felnőttekből is kijutott. Mit akarsz tőle?

Idős asszony volt, magányos, alacsony és törékeny, a fején fonott kalácshoz hasonló, hatalmas konttyal, a szeme sarkában napsugarasan szertefutó nevetőráncokkal. Miközben fontoskodva előadtam a fedőtörténetemet, úgy éreztem, gunyorosan néz rám a pápaszeme fölött.

– Szívesen tunikán billentenélek, fiam – mondta, amikor befejeztem. – Nincs neked itt semmi keresnivalód. Menj szépen haza, és tedd össze a két kezed, hogy oda születted, ahová születted.

Azt hittem, ezzel le is zárta, átlátott rajtam, leleplezett, már nem érdeklek, ám váratlan fordulattal azt kérdezte: – Tudsz te kaszálni? – Nem is tőlem kérdezte, hanem a rozsdás, fenetlen kaszától, a pimasz fűtől, az öreg gyümölcsfáktól, a szürke felhőktől.

– Tudok.

Meglepetten kapta rám kék szemét.

– Aztán honnan tudsz?

– A nagyapámtól.

– Aha – nyugtázta a választ. – A nagyapádtól. És mégis melyiktől? Az embernek általában két nagyapja van. Te melyiktől tanultál kaszálni?

– Anyám apjától.

– Anyád apjától. Akkor hát anyád is van. Meg anyai nagyapád, aki megtanított kaszálni.

Nem szóltam, mert amit mondhattam volna, azt nem tudtam volna elmondani, de nem is volt rá szükség, mert kiolvasta a kétségbeesett tekintetemből.

– Ne szívd mellre, amit mondok – nézett a szemembe. – Az a kislány elveszett rég. Nem azért, mert rossz a vére. Rossz vér van. Hisztizzenek csak a széplelkek, rossz vér létezik. Én aztán tudom. Igaz, lotyó az anyja meg a nagyanyja is. De ő azért veszett el, mert cserben hagytuk. Borzasztó, de vannak dolgok, amik nem helyrehozhatók. Ez most már így marad, amíg csak él. Ez a sors, ez az élet az övé.

A tudósítást nem írtam meg, és az iskolai újságot sem indítottam újra. És persze nem hittem el, hogy vannak veszett ügyek, amiken nem tudunk segíteni.

Néhány hónappal később ismét találkoztam vele. Nyár volt, búcsúztam a falutól, mert őstől a fővárosba jártam középiskolába. Tartottam a nagyvárostól. Azon az utolsó nyáron sokat tekeregtem a régi helyeken, a kórház erdeiben, az elhagyott homokbányákban, a halastavaknál. Még mindig a kerítésekén mászva közlekedtem, de már nem törődtem vele, hogy ki lát, ki nem lát. Másként érdekeltek a lányok is, túl voltam az első csókokon, és a melankólia ráérős hónapjaiban rászóktam a cigarettára. Nem szívtam sokat, azt is általában olyankor, amikor a jegenyék árnyéka már hosszan húzódott végig a főutcán és a háztetőkön, és az ablakokon sápadt, égi fények gyúltak. Nyakamba kerítettem Kormos pórázát, és felballagtunk az erdőbe, vagy a kórházkert római sírköveihez, a templomdombra, a Xavéri Szent Ferencről elnevezett kis kápolnához, ahol néhány évvel korábban, régészhevéületemben emberi koponyákat és lábszárcsontokat kapartam ki a földből. Leggyakrabban a kálváriahegyre mentem, mert közel volt, és mert pilises tetejéről, a keresztiek lábától nemcsak a falura lehetett rálátni, de a tekintet befogta a szélesebb tájat is.

Augusztus eleje volt, darazsak döngtek, nehézkes rózsabogarak zúgtak a langyos levegőben, és már messziről kiszúrtam, hogy valaki bitorolja a helyemet. Éppen mert becsben tartottam a magány ezen alkony előtti nyugodt perceit, csak azért is elindultam fölfelé, hátha a megjelenéssel el tudom üldözni, bárki legyen is az. Ő volt. Hátát a meszelt kőnek vetve lehunyt szemmel ült Jézus porladozó cementlábai alatt. Falatnyi farmerszoknyát és feltűrt ujjú, elől megcsomózott kockás inget viselt. Kezei ernyedten feküdtek az ölében. Nem sokat változott, de ha lehet, a haja még tüskébben meredezett. Hosszú, pucér lába most is barna volt. Sárga tornacipőit lerúgta, ott heverték mellette a fűben. Csak akkor nyitotta ki a szemét, amikor megálltam előtte. Felpillantott, hunyorgott. A tekintete fáradt

volt, vagy inkább zavaros, a szeme véres, mint aki napok óta nem aludt. Nem mutatta, hogy megismert volna. Köszöntem. Nem köszönt. Szemét lehunyta, feje kiszáradva ismét a vállára billent. A karja meg-megrándult. Bepiált vagy betépett, gondoltam, és leültem én is. Nem mellé, de közel. Kormos a bokrok oldalában zörömbölt, emelgette a lábát, aztán gondos válogatás után, ínyét felhúzva megrágott egy hosszú fűszálat, végül közelebb somfordált hozzá. Megszagolta az egyik cipőjét, aztán a másikat, majd óvatosan az egyik lábfejét. Ahogy nedves orra a talpához ért, Róza lagymatagon megmozgatta a lábfejét, mire a kutya lelkesen végignyalta a talpát.

– Cukorfalat... hagyjál... – suttogta rekedten – ...most nem lehet... Húzza a picsába...

Kormos lefeküdt a földre, én pedig előkotortam az ingem zsebéből a cigarettásdobozt, és kipöcköltem egy szálat. Odalent, majdnem szemben, a főtca akácfáinak sötétlő gömbjei fölött, második emeleti kórházi lakásunk ablakában apró alak mozdult. Anyám vagy nagyanyám lehetett: apám aznap a fővárosban, a színházban éjszakázott. Mint sárga borostyánlanc ragyogó szemei, a völgyben felgyúltak az utcai lámpák. A mélyben már homály derengett, a domb lábánál a bokrok és stációk árnyai lassan fekete kontúrrá olvadtak össze, de itt fent még rózsaszín fényel hintett be minket a felhős ég vízszintes, lángoló nyiladéka. A gyufa sercenésére megmozdult.

– Aranyvirág, gyűjts nekem is.

Majdnem a régi, doromboló hang volt. Előhalásztam, meggyújtottam. Ahogy felé nyúlottam, kinyitotta a szemét. Nem nyúlt a cigiért, a füst felszálló zsinórzatán át az arcomat fűrkészte, aztán erőltlenül elmosolyodott.

– Te vagy, kis szőke?

Bólintottam. Behunyta a szemét, aztán kinyitotta. A cigiről megfeledkezett. A hosszú, vörös nyiladék lassan bezárult az égen, a fejünk fölött denevérek cikáztak.

– Fázom – mondta. – Mi lesz velem?

A hangja tárgyilagos volt, olyan tanácstalan és olyan árva, mint aki tudja, hogy nincs senkije, akire számíthatna. Közelebb húzódtam, szorosan mellé, és akkor megfogta a kezem. Erőtlenül markolta az ujjaimat, a cigaretta eltört, szétmorzsolódott, a parázs lehullott, de észre sem vette. A keze száraz volt és forró, a homloka perzselt, a teste pedig reszketett, és úgy ontotta a meleget, mint egy túlfűtött kazán.

– Most aztán bekaptam, kis szőke – motyogta. – Megtudom, mi az a bűdös nagy titok. Pedig még nem akarom.

Azt hittem, félrebeszél. Azon törtem a fejem, hogy mit csináljak, hazavágtassak-e pokrócért, hálósákért, gyógyszerért, de akkor elengedte a kezem, a lába közt matatott, majd miután a szeméhez emelte az ujjait, síri hangon megkérdezte tőlem: – Ez vér? Aranyvirág, megteszed, hogy a lábam közé nyúlsz?

Vér volt. Sok vér. És én attól a sok vértől úgy megijedtem, hogy minden érzékszervem tótágot állt, egyszerre rám szakadt a mindenség, a kálváriadomb a málló Krisztussal és a latrokkal, a sűrűsödő alkony, a földig bókólok bokrok, a csöndesen nyűszítő, idegesen toporgó kutya, a sárga lámpák, a hunyorgó csillagok. Láttam a távoli halastavak hideg tükrét, a sötét égen feketén villámló denevéreket, a házat az erdőszélen, ahol néhány éve két csavargó halálra kínozott egy várandós asszonyt, láttam a főváros fényeinek távoli derengését, láttam anyámat az ügyeleti szobában, ahol a sötétvörös polcokon formalinnal teli üvegekben embriók áznak, és láttam a karomban haldokló Rózát, a tenyeremet megfestő vért. A mindentudás szédítő volt, ugyanakkor kijózanító.

– Nem halsz meg, Rózácska – suttogtam, és elszántan beletöröltem a fűbe a vért. Aztán felnyaláboltam, majd rögtön le is tettem őt. Az ernyedte test megdöbbszentően, kétségbeesetten súlyos volt.

– Istenem, soha többé nem leszek irigy – fohászokodtam a Mindenhatóhoz, akiben, mivel erősen hitetlen korszakomat éltem, nem is hittem. – Soha többé nem forralok bosszút a szeretteim ellen, csak most segíts.

Néhány hónappal korábban, bizonyos emberbaráti eszméktől vezérelve, kölyökcimborámmal meglovasítottunk a kórházi kazánház oldalából egy húsz bordából álló öntöttvas radiátort. A vasszörnyeteket előbb felvonszoltuk a hullaház mögötti bokros-szakadékos meredélyen, odafönt aztán le nem írható erőfeszítések árán átkínlódtuk a betonelemből álló, két méter magas falon, majd egy roskatag, nyikorgó taligán, sáros erdei ösvényeken elfuvaroztuk a célállomásra. Mindez játékos fogócska volt ahhoz képest, ahogy Rózával lekecmeregtem a sötét kálváriáról.

Anyám szegény úgy nézett ránk, amikor lezöttyentettem az ügyeletesszoba vörös bársonyhuatú kanapéjára, mint aki lidércet lát. Róza addigra elájult, barna bőre szürke volt és élettelen, mint a pala. Én mégis szépnek láttam, a legszebb lánynak, akiről valaha álmodtam. Úgy hevert a hajdani kastélyból lett kórházépület kerek sarokszobájában, mint egy elátkozott hercegnő. Akkoriban éber álmok kísértettek létező és nem létező lányokkal, akiket tűzből, harcból, áradó folyóból menekíttek. Az ügyeletesszobában sosem égett a csillár, éjszaka is csak az asztali lámpa és néhány öreg állólámpa virrasztott önnön otthonos, meleg fényében. És a parkettól a mennyezetig érő üvegezett könyvespolcokon a pulmonológia kódexnyi szakkönyvei közt, egy pattogzó festésű, rózsaszín tüdőmakett, egy emberi koponya, két-három trombitacsiga és néhány őskövület társaságában ott pompáztak azok a hatalmas üvegek is, melyekben rettentő mementóként, a születés és halál közt megrekedt életek gúnyos és morbid karikatúráiként áztak az embriók. Nem tudhattam biztosan, mégsem volt kétségem afelől, hogy Róza vére és a polcokon sorakozó üvegek tartalma ugyanannak a drámának a kellékei.

Képzeljék el az örökké félhomályban úszó, félköríves toronyszobát. Ablakai közül kettő csukva, üvegükre hatalmas tenyerekként tapadnak a gesztenyelevelek. A harmadik tárva, és az előtte lógó könnyű függőnyt a beáramló augusztusi levegő olyan gömbölyűre dagasztja, amilyen a bogár háta. Képzeljék el anyámat, ahogy betámolygok karomban az ájult lánnyal. Már nemcsak a kezem véres, véres a karom és az arcom, véres verejték csorog a halántékomon. Anyám arcára kiül a rettenet. Én is félek, nem tudom, mitől, de azt tudom, hogy nem attól, amitől ő.

– Ne félj, anya – igyekszem megnyugtatni. – Senki sem látott meg.

Ettől láthatóan nem nyugszik meg, így hát hozzátésem.

– Találtam. A kálvárián.

Orvosnő. Nem újdonság neki a szenvedés, a vér, a halál. Ennyi idő elég is, hogy magához térjen. A félelemnek már nyoma sincs, arcán ismeretlen szigorúság. Őt is, engem is megnyugtat a határozottság, amivel intézkedik. Kinyitja az ajtót.

– Zsófia!

Egy percbe sem telik, belép az éjszakás főnővér. Szőke, lompos tehén, olyan drámai baritonnal, amitől a legmegátalkodottabb betegek is megjuhászodnak, és amivel egy matróz-kocsmát is elirányíthatna. Örökké mosolyog. Anyám szereti, mert jó munkaerő, és a betegek

is imádják, mert emberként bánik velük. Amúgy egy barátom anyja. Rám néz, elkerekedik a szeme, tátáná a száját, amikor megpillantja a kanapén heverő Rózát.

– Ó, báránykám – dörmögi, és már lódul is. Anyámnak szólnia sem kéne, anélkül is tudná a dolgát. De azért anyám szól, mert ő is tudja a dolgát, és mert a határozott hang is a munka része.

– A vizsgálóba – mondja. – Aztán a hetesbe. Vagy inkább a kétágyasba. Rögtön megyek én is.

Felém fordul. Újra ő az, az ismerős anyám. A szoba sarkában lévő, vörös függöny mögé rejtett mosdókagyló felé int.

– Mosakodj meg. Úgy nézel ki, mint egy tömeggyilkos. Mennem kell. Te meg tűnj el innen. Majd reggel beszélgetünk.

Elmegy, aztán a fényes, gesztenyebarna lengőajtó szinte azonnal újra megnyikordul. Nem jön vissza, csak a fejét dugja be. Szőke ő is. Szép és fiatal. Fehér köpenye szinte ropog, nyakában piros gumicsöves fonendoszkóp, amit időnként fonendoszpóknak mond. A zöld posztóval borított óriási íróasztal, a „rinocéosz” felé mutat.

– Az ételhordóban a vacsorám. A kedvenced. Sült virsli krumplival. Vidd el, edd meg. Nekem nem kell.

Az ajtó úgy nyisszan, mint a kutya, ha a lábára lépnek. Egyedül maradok. Bámulom az egyre csöndesebben moccanó lengőajtót, a metszett üveget, melyen sokszor ámultam kiskoromban, ha anyám olykor felhozott ide, a gyerekeknek tiltott területre, a grófok egykori dolgozószobájába, bámulom a hosszú farktollú pávákat, a trópusi növények tekerdő indáit. Leülök az íróasztal mögé. Farkaséhes vagyok. Az asztal sarkáról a zöld ernyőjű lámpa fénykörébe húzom az alumíniumlábost. Leveszem a fedelét. Evőeszközöm nincs, két ujjal kiemelem a virslit, beleharapok. Bámulom a polcon a rózsaszín tüdőt, a csápokként nyújtózó vörös és kék ereket, az ízelt, sárga gégecsövet, rágom a húst, két ujjal kiemelek egy krumplit, bámulom a vicsorgó koponyát, az ablakon óriások mancsai kaparásznak, a függönnyt megdagasztja az erdő felől áramló levegő, aztán a könnyű anyag meglegbben, hullámot vet, kifordul és ernyedten visszahull, odakünn bagoly huhog, a lámpa ernyője alatt csapdosó fekete halál, bolyhos éjjeli lepke zörömböl, harapok, a számba tömök egy krumplit, aztán még egyet, rágok, tekintetem a könyvek gerincén, a koponyán, a böhöm csigákon vándorol, gondosan kerüli a magasabb polcokon sorakozó rettenetes üvegeket, forróság önt el, mintha lázas lennék, leragad a szemem, nem megyek haza, az asztalra borulva nyom el az álom, valahol óra ketyeg, olyan testetlenül, mint a semmibe hulló vízcseppek, hallok az ablakon beszűrődő halk zajokat, egy macska távoli, kísérteties sírását, a rezesbanda-csörömpölést valahonnan lentről, talán a konyhán mosogatnak, és érzem Rózácska orgonailatú, csiklandós leheletét. . .

Egy hónap múlva elkezdődött a középiskola. Minden reggel korán keltem, bebusoztam a fővárosi gimnáziumba, amit olyan erőbedobással gyűlöltem, hogy ha annak csak a negyedét fordítom tanulásra, kitűnő lehettem volna. Néhány év múlva anyámnak felmondtak a kórházban, szemet vetett az állására valamelyik megyei potentát orvos végzettségű gyermeke, és elköltöztünk a faluból. Rózácskát soha többé nem láttam, de míg meg nem talált a valóságos, igazi szerelem, elalvás előtt sokáig kísértett a suttogása.

VAJSENBEEK
PÉTER

SÉTA FELSŐVÁROSBAN

Ezekben az emberekben nem
bízhatsz meg,
életüket a folyó irányítja,
és aki álmát a folyóhoz hordja,
annak nappala is hullámzik.
Bőrük magába szívta a sót,
amivel kereskednek,
ezért olyan száraz és fehér.
Házait kőből építik,
magasra és díszesre,
de belül semmi sincsen,
amire vigyázhatnának.
Szavaik könnyűek,
mint az áprilisi szél,
ami termést nem hoz,
csak az illatát.
Tüzeik veszélyesek,
a felelőtlenség táplálja,
és ebben a tűzben sokan megégtek.
Ezek az emberek
mindig készen állnak az utazásra.
Szívükben egy cseppnyi nyugalom,
szemükben egy cseppnyi megbánás sincsen.
Úgyhogy most szorítsd meg a kezem,
de úgy, ahogy anyádét szorítottad,
mert ezentúl köztük fogunk élni.

MOCSÁRRA ÉPÜLT

Amit a városnak ezen a részén látsz,
mocsárra épült. A lakók
nyüzsgése és hangos beszéde,
szegényes házaik
sem feledtetik, hogy itt
minden süllyed,
hogy az évek múltával
egyre közelebb kerül minden a pokolhoz.
A mocsár, amit
feltöltöttek földdel, és száradni hagytak,
amit beépítettek, utána elfelejtettek,
a hosszú esőzések után újraéled.
A nehéz por sárrá alakul,
a saját súlya szerint tűnik el
élő és élettelen ebben a szájban.
A házszerkezet reccsenései,
a sár cuppogása és a káromkodások mellett
egy ismeretlen nyelv hallható
folyamatosan és lüktetően.

A PILLÉREK LERAKÁSA

szavaitokkal éjszakában tapogatóztok
bár éjszakáitok különbözőek
mint a nyelv megtestesülései
a lerombolt hidakat nem építik vissza
és a part
ahol ott ragadtatok
az lesz ezentúl otthonotok

ahogy a sötétben
baktattok
bolyongtok
tébláboltok
tántorogtok
egyszer csak megérezitek
hogy lábatokból az erő elszállt
talpatok alatt eltűnt a föld
tüdőtök megtelt porral
szátokban megnehezültek a szavak
fáj kimondani őket
mert egy nyelv végére értetek

sejtitek hogy a suttogás
ami régóta fénylik bennetek
lerakja a pilléreket
és egyszer szavakká szilárdul

felköhögitek hát a vándorlás éveit
a kárhozat lerakódott porát
és kimondjátok egyszerre
amitől eddig féltetek

**SIMON
ADRI**

FLIGHT SHAME

Terjed a nyugati világban a repülés okozta szégyenérzet, ami akkor tölti el a környezettudatos utazót, ha gépen száll fölébe, roppant szén-dioxid- és vízgőzfelhőket pumpálva szét. A jóléti államok tudatos polgárai immár egyre kevesebbet repülnek, de legalábbis igyekeznek odafigyelni, hogy csak akkor utazzanak gépmadáron, ha muszáj, és válasszanak alternatív közlekedési módszert, ha erre módjuk nyílik. Nem az üzleti utak miatt nőtt drasztikusan a légi forgalom, hanem a fapadosokkal a világra zúduló tömegturizmus miatt. *Flight shame*, mondja az amerikai (csakugyan Amerikában szégyellik legtöbbször a repülést). Ennyi erővel egyébként jogos lehet a *meat shame*, a *plastic shame* és végső soron a *life shame*, szégyellhetjük magunk, valljuk, hogy élünk. Minden ötödik európai röstelli, ha repülőre száll, ez jó jel. Persze, kérdés, mire elég a röstelkedés, de azt mondják, a szándék a fontos. A magam részéről úgy harminc éve nem tervezem; már kezdtem avíttnak érezni békalétformám, most viszont éppen kapóra jön, hogy repülni ciki lett.

AZ EMBER GERINCE NYOLCVAN ÉV MÚLVA

Az ember gerince nyolcvan év múlva egy kutatás szerint meghajlik majd a számítógépnél görnyedő életmód s a telefonok szakadatlan nyomkodása miatt, a mellkas behorpad, a váll előregörnyed, a fej ferdén előreáll, mint a gyöngytyúké, jó hülyén fogunk kinézni, annyi szent. Persze kellő számú jógaórával és úszással a deformitás kivédhető, a test esztétikus maradhat, amennyiben odafigyelünk magunkra rendszeren. De gerincünk épsége valójában már most is a múlté. Tartása megtörve rég, rugalmassága oda. Hajdani gyerekkoromban, emlékszem, az Órarugó-gerincű Felpattanót adták a tévében, ma egy rakás Takonygerincű Lepattantat látok. Nyolcvan év múlva az ember fizikuma csak hozzáidomul jelleméhez.

ACZÉL GÉZA

(SZINO)LÍRA – TORZÓSZÓTÁR

aroma

magamról is tudom a gasztronómiához különös utak vezetnek sokan nem is sejtik hogy amíg embertársaink tömegei akár jóízűen csak isznak és nagyokat esznek olyan színvonalán állnak a gourmet-szintű menüettnek mint a jámbor szavazó aki négyévente úgy botorkál az urnához gőze sincs mettől meddig a tér a felgőzölt kampányban mennyi az arcpírító hazudozás s mi az ami számára majd valamit ér de már kanyarodjunk is mert az ízek világához méltatlan az örök gyomorforgató fohász miért is csak évszázadonként adódhat legfeljebb egy becsületesnek vélt apparát hol a konyha sincs teljesen túlpolitizálva s csak a népség hasznos érdeke s emberi bája terjeng izgalmas lábasok felől a közelgő fülledt éjszakába ám mikor már a különféle varázsos aromák felé andalognál zsigereiden átütnek az éhezők akiknek se bélszín se remegő velőscsont előételnek délelőtt és már nincs is kedved elkanyarodni a rántott borjúláb vagy híres szűzérme felé mert mire az ember nagy nehezen kedvenc témáját meglelé már alig marad kedve értékes kibontakozásra és ambícióit a kétely csatornáin leeresztve mint a többi árva dűnnyög maga elé

arra

a homokosokkal és a lesbikusokkal semmi bajom még a demokrácia álszent csomagjában is el tudom helyezni már amennyire demokratikus errefelé minden hatalom végtelen toleranciámat talán azért is viselem mivel már jócskán felnőttem és e fogalmak nem mondtak semmit se nekem pedig egyszer kamaszkoromban a budai hegyekben lépcsőházi gyerekekkel focizgatva a ferde réten mutogatós emberre csaptak le belügyi legények majd rokonoknak kellett vinni zűrés kihallgatásra ott derült ki hogy pap a szerencsétlen pára addigi tanulmányaimból rögtön le is vontam a primitív tanulságot biztos azért balhéznak mert a pápa barátja az egészből nem maradt más nyom csak a labda hiánya mivel már hazautaztam mire a társakhoz odaért az éber hatalom ajándéka aztán persze később mindenfelől hallottam suttogó hangokat közöttük még olyan is volt hogy a túlmenedzselt kortárs így akart kánonján dobni nagyokat néhány pálinkás kör után bevallva a pinát szereti nem is sikerült a szexre rárokódott ideológiát lebontani amire megérkezett a tojásos reggeli így aztán azóta se figyelek arra ki hogyan akarja a fesztiválokon

arravaló

neves genetikus barátom egyszer azt mondta régen nem ezen a színvonalon tartana az orvosok tudománya ha nem volna annyi ronda kutatásait féltő egymást fúró s feketéző a szent eskünek oltára alatt káromkodtam én is mit csináltak a szemorvosok háromezer évig ha kis vegyszerrel nem tudják megmenteni a szembogaram csak mindig a bicska múltkoriban pedig a szakember súgta sok

tehetséges gyermek futballedzéseken legtöbbször talicska gazdag gengszter szülők mérgezik a csapatot ha pedig betévedsz némely hivatalokba mintha itt kabarétréfa folya mert a dizájnosra küzdött karosszéken az aktuális politika bérence domborít majd kedvére megaláz a logika látszatát sem tartva téged az ügyintézés harmadik mondatában kitör a frász csakhogy följebb már nincs hova menni bánatodban elkullogsz vizezett pálinkát vedelni hiszen a valódi nem zsebedhez van beállítva és ez a bonyolult egzisztenciális hinta elbizonytalanít belső hang piszkálja majdnem romlatlan etikám te is ha írogatsz valamit elvont perspektívákból nevezzük úgy legalábbis kétes akkor merre bujkálnak az arravaló személyiségek e léha árnyékvilágban

LÁZÁR BALÁZS

H. ÚR ELVESZETT MONOLÓGJA

Padlóra kerültem. Tényleg. Nem vitás.
Nem is értem magam, e furcsa entitást.
Kit mar még a múlt, ahogy kicsap e jelen,
mint bőrön a só egy sekély tengeren.

Úgy vagyok a vanban, mint ki nincs is ott,
nemlétem a létben ingó, kis titok.
Ami bennem én volt, az most furcsa máz,
le is olvad rólam, illan a varázs.

Nem marad utánam, csak csend és hideg,
mikor összevérzek égi prériket.
Leszek Tejúton vágató indián,
s elrejtí nyomom a sugárzó hiány.

H. ÚR VALLOMÁSA OPHELIÁNAK

Szerelmünk távoli, hideg bolygó,
alig éri fagyott felszínét a fény,
jégburka alatt csak halott óceánok forró
gejzíreinél mozog még néhány furcsa lény.

Egykor lakható, élő égitest volt,
zöldellő szirtfokkal, tengermélyi vággyal,
egyensúlyban tartotta a hűséges hold,
míg bírta gyengülő tömegvonzással.

Sodródik azóta a messi űrben,
egyre gyorsabban és egyre távolabb,
mintha elbujdosni akarna a hűtlen,
lerázni a gravitáció keltette hullámokat.

Kisbolygó- emlékek is elkerülnek már,
üstökös-remény se mellette lobban,
a mélyülő sötét elnyeli a titkát,
s összesűrűsödik egy fekete pontban.

**FALCSIK
MARI**

AZ ÉJSZAKA ÁLLATAI

Hogy a hold
vagy csak a rizslámpa gömbje himbál,
mit számít már: nem tudod visszaálmódi
a halhatatlanságba se őt, se magadat,
se senkit, aki még megmaradt.

Az ablak alatt
eltévedt madár csujjog, akit a kiszökő fény
csalhatott meg. Azzal riogat: neveket kiabál
az éjszakába, amiből te, ahogy szoktál, ide
menekültél a kisszobába.

De hiába:
ma nem leled sehol a helyed. Idegen marad
ez a rend is, a sajátos, kedves káosz, amit a gyerek
maga körül mindig megteremt – de ma ez se bír
veled: éber vagy, ideges.

Beleles
lelkedbe az öreg szalmamedve: ma egyetlen vágyad,
hogy megtartsd magadat. Ez a védett tér se választ
le az úrtól, ahova kilökött az ágyad, ma csak beledobott
kocka ez is a semmi fekete tejébe.

A tetejébe
úgy akarsz aludni, oly szomjazva, mohón, ahogy biztos
nem megy: ébrenlét büntet elhagyott halottaidért. Bohócláb
rúg, kreppsárkány rojtot rezget, de ma ez sem ment meg eltévedt
madaraktól, karikás szemű vak holdaktól, hát ne remélj.

Vigyori-kevély
kölyökpofa figyel a falról, az egy, aki biztat: szerelmed
gyerekkori képe. A vékony száj, mint a szekrény tetejére
rakott bőrdöngő füle, szalad szét kaján ívben, az ötven éve
friss tekintet diadalmas, vidám és konok.

A csönd megátalkodott:
a nekikeseült madárcsujjogás, ahogy felcsapott, olyan
hirtelen elül. Jaj, hajnal, mi jön, ma kinek a halálát hozod?
Riad az anyag: mindig gyullad, mindig készül valami belül
– éberem feszül a bőr, az ín: az ideg felfigyel.

Jaj, hallgatna csak el
ez a könnyű függönyzizegés is, e mérhetetlen béke, ez a csönd!
De nem. Kinn az éj teje, idebent a holt nyugalom: sötét rózsaszín,
mély, mint fodros csigahéj süket belseje, amiben nem rejlik a tenger
– nem lehet kitérni többé, ez a tények ideje.

VARGA MELINDA

RENEZÁNSZ SZERELMESEK

esik,
opálos fényben nyújtóznak a fák,
a víz kibérli ezt a hosszú sétát.
a szürke égről férfitja jut eszébe.
egy repülőtéren várt rá. január volt.
olaszos tél csiklandozta orrát.
csók mézétől mosolyog,
derékon felejtett ölelésre gondol,
a kezekre, a lábakra,
a hátra, a hasra, a vállra,
a gyönyör domborműveire.
Michelangelónak képzelet magát,
reneszánsz aktot fest.

PEREG A FILM

egyre távolodik
az érintéstől.
pereg a film.
már nem sír.
és esténként nem
nyit ki bort.
csak néz mereven.
lehull a hamu cigarettájáról.
be a dekoltázsába.
figyeli a tarka fákat.
az őszi verőfény
megnyugtatja.
leveleket gyűjt és vadgesztenyét.
becsomagolja az álmos tájat.
a szűk utcák is a férfitra emlékeztetik.
de nem mondja el neki
már, mire gondol.
legutóbb ráparancsoltak,
hogy ne mondja azt se,
mennyire kívánja.
bírja ki.
viselje el.
a magány kényelmes kabát,
hozzásimul a hátához.
kettészakadnak
hegyek és tengerek.
az év leghosszabb napja van.
egymásba ragadó
rövid nappalok,
hosszú éjszakák,
tél, tél, tél, tél,
hosszú fehér tél.

AZ ÁLOM MEGKÁVÉZIK A VERANDÁN

négy negyvennégy.
a rigók már felébredtek.
hűvös hajnal hasal a fűben.
lépcsőn ücsörög egy álom,
nagykabátot vesz,
rágyújt, kávét kortyol,
sétál fel-alá a verandán,
kimegy a huzatos tavaszba,
nem fázik, és nem fél semmitől,
sokat nevet.

AZ IDŐ ÉS A SZÉP

ha az üde bőr a csontra szárad,
úsznak pillád alatt a szarkalábak,
mondd, kinek kívánságát csigázod fel?
nem méltósággal,
szépen kell megöregedni.

VERÉB

az emlékezet virágba
borult cseresznyefáin
apró madár tollászkodik.
szürke, jelentéktelen,
nem énekesmadár
és nem is ragadozó.
szárnya törékeny, teste sebezhető,
egy kölyökmacska is könnyen legyőzi,
a fecskék nem törődnek vele,
a boldog gólyák fiókáikat etetik,
senkinek sem tűnik fel, hogy
mondanivalója van a világról.

